

Ἀναμνήσεις ἑνὸς ἑφημερίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δειλινό. Ὑπερκόσμια ἡσυχία ἐπικρατεῖ μέσα στὸ Ἱερό. Μιὰ ἐλάχιστη ποσότητα θυμιάματος περιφέρεται ἀκόμη, καὶ καθαγιάζει τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος σιωπᾶ, συγκλονισμένος, ἀπὸ τὰ φρικτὰ μυστήρια πού ἔζησε στὴν πρωϊνὴ λειτουργία, αὐτόπτης καὶ ἀψευδῆς μάρτυρας, τῆς σφαγῆς τοῦ Ἄμνοῦ, ὑπὲρ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν καὶ ζωῆς αἰωνίου, ἀπάντων ἡμῶν.

Ὁ Ναός. Μικρὸς ἐνοριακός, τυπικός, ἀλλὰ ζεστός συνάμα καὶ προπάντων μὲ ἀγάπη κτισμένος καὶ ἀφιερωμένος, μὲ διττὴ φύση καὶ ὑπόσταση, προερχόμενος ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα τῆς τοῦ Θεοῦ εὐδοκίας, ἀλλὰ καὶ τὸ τὸ καθημερινὸ ὑστέρημα τῶν ἀνθρώπων.

Ἡμισκοτεινός, τώρα, ξαποσταίνει, καὶ ἀναλογίζεται, νοσταλγεῖ τὸ ἐκκλησιασμά του, συντροφιά μὲ μιὰν ἅγια θαλπωρή, τὸν κυκλικὸ ὑπεραιώνιο χορὸ τῶν Ἁγίων, τῶν Μαρτύρων, καὶ τῶν Πατέρων, νὰ μιᾶ ἀπευθείας μὲ τὴν γλώσσα τῆς Πεντηκοστῆς, βαθιὰ ἐσωτερικὰ στὴν κάθε ψυχή, σὲ ὅποια ψυχή ἀκόμα εἶναι νωπή, καὶ μπορεῖ νὰ ἐνωτισθεῖ τὰ μυστικὰ κελεύσματά τους, ψυχή πού δὲν ἔχει ἀποξηρανθεῖ, καὶ πορρωθεῖ, εἰς τέλος.

Κάποιος είναι ακόμη μέσα στον Ναό, αυτήν την μοναχική ώρα, μόνος στο ήμισκόταδο, σαν νέος Ίωνάς, κλεισμένος όμως οίκειοθελώς, αυτός, να διακονεί όλη την ζωή του, έντος των σπλάγχων ενός «κήτους» αγίου, μόνος, να θαλασσοπορεί στα κύματα του παρόντος βίου και της φουρτούνας των άμαρτιών και του ανθρώπινου πόνου.

Καθισμένος σε μιὰ άκρη, εκεί στην αγιασμένη, την έξομολογητική, φθηνή και άνεκτίμητη, ξύλινη καρέκλα του, όσιο άπομεινάρι από τον καιρό, πού πρωτοήρθε να έργαστεί στον θερισμό των ψυχών, στα δεξιά όπως θεωρούμε το Ίερό, ξαποσταίνει ο γέρων έφημέριος και Πνευματικός.

Μακάριος άνήρ. Πολυκαιρισμένη ύπαρξη, πάλλευκη, κατάκοπη. Πάντα πρόθυμη, πάντα νέα. Η ψυχή δεν έχει ηλικία. Από το άχρονο έρχεται και εκεί πορεύεται, παρά ταύτα έν χρόνω κινούμενη ή ίδια.

Τον έχει στολίσει περίτεχνα ή φθορά, τον γέροντα, με τέχνη, και δέος, τον έχει σεβασθεί, με την αγάπη και τον σεβασμό ενός καλλιτέχνη πού θέλει να άποδώσει τίμια το βάθος των πραγμάτων, καθώς κάθε ρυτίδα, κάθε σημάδι γήρατος, από το άποστεωμένο χέρι πού εύλογει, λογικά και άλογα κτίσματα δεκαετίες τώρα, έως τα θολά μάτια του πού έκπέμπουν όμως έναργέστατα, την αγάπη της καρδιάς του, είναι άφορμή εύλαβείας, και τιμής προς το πρόσωπό του.

Κάθεται σκυφτός, γερμένος, σχεδόν καμπουριάζει. Όχι δεν είναι τα χρόνια. Πότε δεν τα μέτρησε αυτά, όπως και τους κόπους του άλλωστε. Αύτα τα ύπομένει, τα εύλογεί και τα δικαιώνει, δεν κοιτά ποτέ το ρολόγι του, αλλά άναμένει στωικά, εύχαριστιακά τον χρόνο, πού του έχει δοθεί άνωθεν, και δεν βλέπει την ώρα, την μυστική και την άγια, πού θα πεί το τελευταίο «Δι' εύχών», ώστε να περάσει άπέναντι, να βρεί και να προσκυνήσει, τον μυριοπόθητο Κύριο και Θεό του, πού τόσο πιστά ύπηρέτησε και ύπηρετεί.

Είναι κάτι άλλο πού τον βαραίνει και τον λυγίζει ώρες, ώρες. Είναι ο πόνος των ανθρώπων, πού του βαραίνει την πλάτη, το θυμικό, τα τρίςβαθα της ψυχής του, πού του έχει αφήσει κάποιες πληγές, κρυφά σημάδια μέσα του, ένα άνομο ήφαιστειο, πού τον καίει έσωτερικά, και τον έξουθενώνει.

Κρατεῖ τὸ εὐχολόγιο, κάπου ἔχει νὰ πάει, κάπου τὸν καλοῦν, κάπου τὸν πέμπει ὁ Κύριος, κρατεῖ κομποσχοῖνι, τὸ ράσο δεύτερο δέρμα του, τὰ παπούτσια λιωμένα, τὰ χεριὰ λευκά, ὅπως τὸ πρόσωπό του. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο! Εἰκόνα τοῦ Πλάστη, μιὰ ξεθωριασμένη ἀγιογραφία τοῦ Πανσελήνου, καταλάμπει τὸ Φῶς τῆς Χάριτος, σὰν αὐγουστιάτικο φεγγάρι, μεγαλόπρεπο καὶ σεμνοπρεπές, μέσα στὸ κατασκόταδο τοῦ κόσμου.

Ψίθυροι ἀκούγονται γύρω, στὸν ἔρημο Ναό, ἀναφιλητά, ἀναμειγμένα μὲ μεταμέλεια, ἴσως καὶ ἀληθινὴ μετάνοια, ναὶ εἶναι καὶ αὐτὴ, ὄχι πάντα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ καθένας, μιὰ νέα ἀρχή, καὶ νέα υἱοθεσία, διάθεση ἀλλαγῆς πορείας, ζωῆς, φωτισμός, εὐχαριστία, γόνατα τριμμένα, μάτια κλαμμένα, εἰλικρινά, καθαρὰ, χαρὰ ἀνείπωτη, ξαλάφρωμα γιὰ τὴν Εὐχὴ τῆς Συγχωρήσεως, Δόξα καὶ Λατρεία, γιὰ τὸν Πανοικτίρμονα Πατέρα τῶν Οὐρανῶν, πού ὅλα τὰ συγχωρεῖ καὶ τὰ περιχωρεῖ, γιὰ τὰ τεκνία Του, τὰ παιδάκια Του, τὰ πολυφίλητα, τὰ μοναχοπαῖδια Του, τὰ ὁποῖα καὶ ἀναμένει ἀτέρμονα καὶ ὑπομονετικά.

Ἀναμένει τὸν καθένα ταλαίπωρο ἀνθρωπίσκο, μέχρι νὰ πάρει ἀπόφαση νὰ γίνει θεός, μέχρι νὰ παύσει νὰ ἀδικεῖ τὸν ἑαυτό του, καὶ νὰ βάλει μιὰ ἀρχὴ νὰ γίνει, ξανὰ ἀπὸ ἄσωτος, ἔτσι ὅπως τὸν ἔχει ἐπιθυμήσει καὶ πλάσει καὶ κελεύσει πρὸ καταβολῆς κόσμου ὁ Θεός, ἡ ἐνυπόστατη Ἀγάπη καὶ Πατρότητα.

Γλυκεία μελαγχολία, νοσταλγία, ὄχι συναισθηματικὴ, ὄχι τῆς στιγμῆς, ὄχι ἐπιδερμικὴ, ἄπαγε, ἐδῶ δὲν χωροῦν ρομαντισμοί, οὔτε φθηνὲς συγκινήσεις, ἀλλὰ ἀπροσδιόριστα αἰσθήματα βαθιά, μύχια, ἀνακινουῦνται, μέσα στὰ δομικὰ στοιχεῖα τῆς ψυχῆς, στοὺς ἀρμούς της, στὸ «φέροντα σκελετό» της, ὅπως λένε οἱ μηχανικοί, τὸν κατέχουν τὸν γέροντα ἱερέα.

Ἀναρίθμητες μικρὲς παλιὲς καὶ νέες μνημεις, τὸν συνέχουν αὐτὲς τὶς λίγες σπάνιες στιγμές, τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ξεκούρασης, μικρὲς διακοπὲς τῆς ἱερῆς ἀδιάκοπης καὶ ἀκάματης διακονίας του, χάριν τῆς ὁποίας καίγεται σὰν λαμπάδα πασχαλιάτικη, ἀργολιώνει καὶ ἀναλώνεται, ὡς ἀνάθημα καὶ ἀφιέρωση γιὰ τὸν ἀδελφό, τὸν ἀμαρτωλό, τὸν κατατρεγμένο.

Θυμᾶται ὅλους καὶ ἕναν ἕναν ξεχωριστά, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως, ὅπου γῆς βασανισμένους ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, καὶ τὸν ἄρχοντά της, νὰ τοῦ ξεκλειδώνουν μπροστά του τὰ διπλοκλειδωμένα ἀμπάρια τῆς ψυχῆς τους, νὰ ζητοῦν ἔλεος, παρηγόρια, συμπόνοια, κάθαρση καὶ νέο νόημα καὶ πορεία.

Ἡ νέα γυναίκα μὲ τὴν ἀδιέξοδη σχέση, ὁ ἀπελπισμένος ἄνδρας, πού λύγισε, τὸ παιδὶ μὲ τὸ διαλυμένο σπίτι, ἡ οἰκογένεια πού σπαράσσεται, ὁ πόνος τῆς ἀπώλειας, τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, οἱ ἀστοχίες, ἡ ἀγνωσία τοῦ κόσμου, τὰ κρυφὰ καὶ ἀνίκητα

πάθη, οί συνεχεῖς πτώσεις, ζήλιες, ἡ βασίλισσα καὶ ἀφέντρα κακία, ἡ ἀνομία, ἡ αὐξανόμενη ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων, ὅλα αὐτὰ τὰ παλεύει κατὰ μέτωπο χρόνια καὶ χρόνια.

Καὶ νικᾷ μὲ τὴν Χάρη. Νικᾷ μὲ τὸν Χριστό, καὶ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ γίνεται προέκταση τῶν χειρῶν Του, παιδαγωγὸς καὶ χειραγωγὸς εἰς Χριστόν, ποιμαντικὸ διαμάντι, σοφία ἀσκητική, συνετὸς πατέρας καὶ ἀδελφός, ἐξακτινώνει καὶ διοχετεύει τὴν ἀπειρόμορφη ἄκτιστο ἐνέργεια, ὡς καλὸς ἀγωγὸς της.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀναζητοῦν. Κάθε ὥρα καὶ στιγμή. Νέος Μωϋσῆς καθοδηγεῖ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὴν ἄνυδρη ἔρημο, στὴν γῆ Χαναάν. Καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, πάντα ἐκεῖ. Χωρὶς ζωὴ δική του, χωρὶς δικαιώματα, μόνο ὑποχρεώσεις, καθήκοντα, καὶ ἀνεξάντλητο φιλότιμο, τὴν ζωὴ του.. α, ναί! Τὴν ζωὴ του.. Αὐτὴ τὴν εἶχε ξεχάσει, ἀλήθεια, ἀφοῦ τὴν ἔχει δώσει δανεικὴ καὶ ἀγύριστη γιὰ τοὺς ἄλλους. Χάρισμα, δῶρο τοῖς πάσι τὰ πάντα, γιὰ νὰ κερδίσει μιὰ ψυχὴ γιὰ τὸν Χριστό. Ἐνα ἐκ τῶν ἐλαχίστων.

Δὲν περιμένει εὐχαριστῶ, δὲν παίρνει τίποτα ἀπὸ κανέναν, τὰ ἔχει ἀκούσει ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀνάποδη ἀπὸ πολλούς, δὲν πειράζει, δὲν τρέχει τίποτα, ὅλα καλὰ ὅλα δεξιά. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ζητεῖ τὰ ἑαυτοῦ, μόνο ἐπιθυμεῖ ταπεινὰ νὰ τὸν ἔχουν γιὰ ὁδηγό, νὰ τὸν ἀφήνουν νὰ τοὺς βάζει νὰ ταξιδεύσουν, δωρεὰν πρώτη θέση, ἐπάνω στὸν σίγουρο δρόμο, πού ὁδηγεῖ στὸν Θεό, δρόμος πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν πού φορᾷ ἐκ νεότητός του, πάνω ἀπὸ τὸ ράσο του, νὰ εἶναι τὸ βαρῦτιμο πετραχήλι του, ἀσήκωτο ἀπὸ τὸ δάκρυ τοῦ κόσμου, εὐθεία ὁδός, ὅπως καὶ τὸ σχῆμα του, μιὰ ὁδὸς σωτηρίας καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως, μὲ καταληκτικὸ προορισμὸ τὸν Παράδεισο.

Πόσα ἔχει δεῖ, πόσα ἔχει ἀκούσει, πόσα ἔχει ἀποσιωπήσει, πόσα ἔχει ὑπομείνει, πόσες φορὲς ἔχει σκάσει τὸν ἐχθρό του ἀνθρώπινου γένους, ἀποστερώντας τὸν ἀπὸ τὰ θύματά του, φορτώνοντας τὸν μὲ βαριεὲς ἦττες, πόσα κακὰ ἔχει ἀποτρέψει, πόσο ἔχει εὐαρεστήσει Θεὸ καὶ ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποστολικὴ του διαδοχὴ πόσο τὴν ἔχει τιμήσει.

Ἐσπέρας καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα, φθάνει στὸ τέλος τοῦ δρόμου. Ἐχει μιὰ ἐπιθυμία. Ὅχι δὲν εἶναι γιὰ αὐτόν, τὰ εἶπαμε πάλι. Θέλει, νὰ γινόταν, ἀχ ἄς γινότανε νὰ περνούσανε ὅλοι, ἀπὸ τὸ πετραχήλι του. Θέλει νὰ εἶχε ἡ ἡμέρα, πολλές παραπάνω ὥρες, θέλει νὰ ἦταν ἡ οὐρὰ γιὰ ἐξομολόγηση χωρὶς τέλος, θέλει καὶ προσεύχεται νὰ μὴν μείνει καμία ψυχὴ, ἔξω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸ Νυμφώνα, ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο γαμήλιο τραπέζι τοῦ Νυμφίου καὶ τῶν καλεσμένων Του. Μιὰ ἀκόμα, ἀκολουθία, ἕνας ἀκόμα Ἐσπερινός, ἕνας Ὅρθρος, ἡ Θεία Εὐχαριστία νὰ εἶναι ὅλο τὸ εἶναι του.

Θὰ πεθάνει ὄρθιος, ἀλλὰ δὲν θὰ πεθάνει πότε, ἰσόβιος διακονητῆς ἀμπελῶνος Κυρίου, ἴσως μὲ ἓνα Μεγαλυνάρι, ἓνα Θεοτοκίο στὰ χεῖλη, μιὰ εὐχὴ εἰς ψυχορραγοῦντα, εὐχὲς γιὰ στερέωση γάμου, καὶ τεκνογονίας, ἀγιασμὸ οἴκου, εὐχὲς συγχωρητικές, μιὰ ζέουσα ἀγκαλιά, καὶ μιὰ προσφορά ἀγάπης σὲ ἓναν πεινασμένο, ἓναν καλὸ λόγο, μιὰ παρηγορία, μιὰ ἀνάσα γιὰ νὰ συνεχιστεῖ ἡ ζωὴ.

Ποιὸς ξέρει; Ἐαυτὸν καὶ ἀλλήλους καὶ πάσαν τὴν ζωὴν του, εἰς Χριστὸν τὸν Θεόν, τὴν ἔχει παραθέσει. Ὅλα τὰ κυβερνᾷ ὁ Κύριος καὶ τὰ κανονίζει ἀλάνθαστα, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Του καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Του. Θυμᾶται, ἐλπίζει καὶ περιμένει. Εἶναι ἡσυχος καὶ ἀναπαυμένος.

Σὲ λίγο θὰ φύγει ξανά, γιὰ τὴν διακονία του. Ἡ ἀνάπαυση; Ὅχι σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴ, δὲν προβλέπεται. Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχὴ του. Ἄς εὔχεται καὶ ἄς μᾶς μνημονεύει, νῦν καὶ αἰεί.

Ἀφιερώνεται στοὺς ὅπου γῆς Πνευματικούς, τοὺς ἀόκνους καὶ ἀκάματους διακόνους, Χριστοῦ καὶ ἀνθρώπων, στὶς ἄγκυρες τῆς ἐλπίδος, τὶς ἀκτίνες φωτός, τὰ κανδήλια ἀφιερωμένα καὶ ἀκοίμητα, τὰ θυμιατήρια τῆς ἀγάπης, τοὺς εὐλαβεστάτους ὀσίους πατέρες καὶ ἀδελφούς, πού ἀνάλωσαν καὶ ἀναλώνουν τὴν ζωὴ τους, ὡς εὐωδιαστὰ ὀλάνοιχτα παράθυρα, πού ἔδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἀναπνεύσει καὶ νὰ ζήσει ὁ κόσμος...

Πηγή: agiazoni.gr